

[Rahbek.]

alle paa 4 pCt. for 5 pCt. Obligationer og 2 pCt. for 4½ pCt. Obligationer. Hvor derimod Forholdet har været det, at Laantagerne har maattet betale nyt Indskud til Reservefonden, eller hvor man paa Grund af, at Serien eller Afdelingen har været lukket, har maattet betale en ekstra Kursforskel, der har Fordelen ved den hidtidige Konvertering været ret minimal, og de allerfleste eller i alt Fald mange har undladt at konvertere netop i Tillid til, at den nye Ordning vilde give dem bedre Betingelser for Konvertering. Jeg mener derfor med nogen Ret at kunne hævde, at det i Virkeligheden ikke er dem, som var i den største Vanskelighed, der har opnaaet at faa deres Laan konverteret.

Saa er der jo nogle andre Laantagere. De klarer sig ogsaa nok. Det er dem, der har ældre Laan, hvoraf allerede en Del er afbetalt. De vil have en Mulighed for at faa Restgælden omskrevet til ny Hovedstol, hvis de da overhovedet ønsker det, og derigennem har de Mulighed for at opnaa en Lettelse i de aarlige Terminsydelser. Men tilbage bliver saa alle de, der ingen Lettelse kan faa, og det er desværre for de flestes Vedkommende netop dem, der trænger allerhaardst til at faa en Lettelse; det er dem med de store Laan, hvorpaa der ikke er afdraget noget videre, og hvorpaa de yderligere som Regel har en eller flere Terminers Henstand.

Jeg ser derfor saadan paa det, at Konverteringens Opgivelse vil betyde store Vanskeligheder for disse Laantagere, selv om Henstandsypdelsen søges afviklet paa en lempelig Maade, og jeg frygter for, at disse Vanskeligheder ogsaa i nogen Maade vil ramme Kreditforeningerne. Jeg vil derfor opfordre Regeringen til, selv om det maa siges at være i den ellefte Time, at gøre et et alvorligt Forsøg paa at faa Konverteringen videreført og gennemført. Jeg minder Regeringen om det gamle Ord, der siger: Hvor der er Vilje, der er ogsaa en Vej.

Det er muligt, at Tiden ikke længere er gunstig for den saakaldte store Konvertering, omfattende baade By- og Landkreditforeningerne til et Beløb af i alt 2 600 Mill. Kr., at den belejlige Tid er forpaaet for Gennemførelsen af denne store Konvertering. Det er ogsaa muligt — det skal jeg ikke udtale mig om —, at det ikke er saa bydende nødvendigt for Byerhvervenes Vedkommende at faa Konverteringen gennemført, som det er for Landdistrikterne. Men jeg vil i hvert Fald hævde, at naar vi nøjes med at tage Landkreditforeningernes

4½ og 5 pCt. Obligationer, saa er Opgaven ikke større, end at den kan løses, hvis blot Viljen er til Stede.

Det vilde efter min Mening være det naturligste og rimeligste, hvis vore Pengeinstitutter vilde overtage den økonomiske Risiko ved Konverteringen, og man kunde maaske ogsaa vente, at Pengeinstitutterne vilde vedstaa en vis moralsk Forpligtelse hertil efter de Indtjeningsmuligheder, de har haft i de sidste Aar. Men der er ogsaa den Udvej, at Staten selv kunde paatage sig i alt Fald en Part af Risikoen. Vi har ikke altid været saa bange for at lade Staten gaa ind i en Risiko.

Jeg behøver i denne Forbindelse blot at minde om Landmandsbanken. Nu er Landmandsbanken jo blevet en meget fin Forretning. Den proklamerede forleden Dag et Udbytte paa 7 pCt. Hvad om man nu anvendte Fortjenesten fra Landmandsbanken til Konverteringens Fremme? Var det ikke en Idé, som det var værd at overveje? Vilde her ikke netop være en Lejlighed for den Bank, i hvilken Staten er eneste Aktionær, til at gøre en Indsats for at fremme en Sag, som Samfundet har saa stor Interesse i? Under hvilken Form dette skulde ske, er noget, der kunde forhandles om. Hovedsagen for mig er, at der igen kommer Gang i Arbejdet. Saadan som denne Sag har udviklet sig igennem de sidste to Aar, og efter de berettigede Forventninger; man ude i Landet har næret til, at Konverteringen vilde blive gennemført, synes jeg ikke, vi kan være tjent med, at det hele nu ser ud til at løbe ud i Sandet.

Jeg vil tilføje, at jeg tror heller ikke, at vi, som holder paa, at Parlamentarismen er den Styreform, der passer bedst for vore Forhold, er interesseret i at faa konstateret Regeringens og Rigsdagens Afmagt i denne Sag, at faa konstateret, at selv om Regering og Rigsdag er enige om Konverteringens Gennemførelse, magter vi ikke at løse Opgaven.

Ogsaa af den Grund vil jeg saa indtrængende, som jeg kan, opfordre Regeringen til, at man, selv om det er i den ellefte Time, udnytter alle de Muligheder, der endnu maatte være til Stede for denne Sags heldige Løsning.

Ordføreren (A. C. Mortensen): Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) talte om, at det var Begravelsestaler, der holdtes heroppe fra i disse Dage. Det var formodentlig derfor, han vilde herop og sige Amen ligesom Degnen i Kirken, og det synes jeg han skulde have nøjedes med,